

שם חדש נולד בעולם ה-
אופנה הישראלית: מגדה
— התופרת לנשות החברה
הישראלית את שמלות
הייצוג המפוארות שלהן

הוא קטן, צנוע, נחבא בין מספרה לבין קיוסק באחד הקטעים הפתוחים זורחים של רחוב בן-יהודה. אבל הבוטיק (הנקרא סתם כך "בוטיק" בלי שום תוספת) אינו זקוק, מסתבר, להרבה פירוט. הטעם הטוב והדמיון של מגדה, הפכו את הבוטיק שלה לשם דבר לא רק בתל-אביב. קיסמן של יצירותיה של מגדה בכך שהן צעירות ברוחן, מודרניות בצבעים ובסגנון, ועם זאת בעלות קחים חלקים, כמעט קלאסיים. בכל פרט הושקעה מחשבה, כל כפ"תור, כל אניץ, מותאמים ותורמים לרמוניה. יתר על כן, אחרי שמגדה חוותה על מודל מסוים פעמיים-שלוש בכל פעם בלבד שחשדה שיש לה. לכן מובטחת לקונה האקסקלוסיביות הניכספת. ועיקר העיקרים באופנה — הדגמים גוזרים להפליא. ואין פלא בכך. מגדה התחילה את דרכה כשבה מהונגריה לארץ בשנת 1946 כי גורנית בחברה הבריטית איסט, בשכר הי גבוה של שמונים גרוש ליום. את למודי הגזירה, תפירה וציור אופנה למדה עוד בבודפשט. מהר מאד החלה להתבלט בי כשרונה, בעלי תנות האופנה איזקה חשפו אותה, ולא עבר זמן רב והיא פתחה סלון משלה ברחוב דיונוב. מטעמי בריאות עבר רה לירושלים בשנת 1954 אך בשנת 1961 חזרה לתל-אביב ופתחה את הבוטיק. זה היה כאשר המלה בוטיק עדיין לא הפכה חלק מהלקסיקון היומיומי. את הסיבה לחזרתה היא מסבירה בכך: "בירושלים לא היתה לי פרנסה. האנשים

בפעולה בבוטיק הקטן שלה מעצבת מגדה במו ידה, עיצוב אחרון, חליפה לבנה שתפרה לזמרת יפה ירקוני. כמו זמרות אחרות בישראל, תופרת את בגדי ההופעה שלה, עימם היא מופיעה בכל רחבי העולם, אצל מגדה.

עמכסניים וסרבליים אינם מתאימים לגיור? תהי, גם אני מעל הארבעים" מתמרדת מגדה, "ובכל זאת אני לובשת מכנסיים." מה צופן לנו העתיד בכל הנוגע לאופנה? מגדה, המבקרת בקביעות בחוף-לארץ כדי להתרענן ולקבל השראה, מאמינה שהי שנה הבאה תעמוד בסימן המקסי. לאלה המחפשות את נוסחת הפלא לאלגנטיות, מוסיפה מגדה: "תהיה האופנה מיני או מקסי, המפתח להופעה אלגנטית הוא ביקורת עצמית. ביקורת עצמית, ועוד בי קורת עצמית."

★ ★ ★

מי קונה אצל מגדה? תשאלו מי לא. נשות החברה הגבוהה, שחקניות, דוגמניות, עיתונאיות, בקיצור, כל מי שהיא משרוא בארץ. אם מגדה היתה מרשה לפרסם את כל השמות שבכרססת שלה היתה התוצאה מהדורה של "מי ומי" ישראלי. אבל היא מרשה להזכיר רק שמות בודדים. ראייתם את ההופעה הטלוויזיונית של יפה ירקוני? זוכרים את הסרבליים בשחור ולבן שהיא לבשה? מי אתם חושבים עיצב אותם? וכששויק שני היתה צריכה להופיע באולימפייה בצרפת, על מי היא הטילה את הכנת מלתחתה? נחשתם. ורמה סמטנוב כל כך התפעלה מהתלבושות, שמגדה הכינה בשבילה לערב ברטולד ברכט, שמאו היא הפכה ללקוחה קבועה.

ותלמה וינקלר, אשת החברה התל-אביבית, המשמשת הוכחה ניצחת שגם אם לשנים יכולה להיות נערת-זוהר. שלא לדבר על נערות זוהר מיקצועיות, במלוא מובן המילה, כמו הדוגמניות ליאורה לפידות וקארן דונסקי.

מגדה מתגאה בעובדה שגם בחורות מתוחכמות (סופיסטיקייט בלע"ז) כמוהן, הבאות במגע עם מיטב האופנה, באות אליה, מתלהבות — וקונות. הן כמוכן קונות דברים קצת יותר "משוגעים", בעוד בחורות צנוות כמו המלחינות נורית הירש ונעמי שמר

מגדה - תופרת העיילית

מעדיפות דגמים פשוטים, ספורטיביים יותר. הרשימה עוד ארוכה, אך מסיבות מובנות מעדיפה מגדה לא לגלות את כל הצפונות. המכנה המשותף לכולן? "נפש צעירה, מחשבה מודרנית", אומרת מגדה.

סרבליים (אוברולים) לערב שניים מהסובי ליס, לבן ושחור, נלבשו עליידי יפה ירקוני בתוכנית הטלוויזיה שלה. "שמלות וחצאיות כמעט שלא הולכות". מה תעשה האשה שמעל לגיל הארבעים,

לא, עונה מגדה בהחלטיות. "האשה הישראית מקבלת דברים חדשים באינסטינקט בריא, ואפילו דורשת דגמים חדשים" לדוגמא, מספרת מגדה כי 90% ממכירותיה הישנה היו של חליפות מכנסיים ליום ושל

המבוגרים היו מאוד אלגנטיים אבל הסיגנון שלי היה צעיר כבר אז, ולא הלך לי."

יש להסיק מכך שהאשה הישראלית היא שמרנית בענייני אופנה? לגמרי

אופנה בלעדית של מגדה. במרכז: הדוגמנית ליאורה לפידות בחליפת מכנסיים עם מחשוף וציורים פסיכודליים. משמאל: תלמה וינקלר, בשמלת מכנסיים עם שרונלי פרחים מחוררים.

שלוש מלקוחותיה המפורסמות של מגדה. מימין — יפה ירקוני בשמלת הפליטה השחורה שלה, שהיא למעשה שמלת מכנסיים, יצירת

הלסוחות